

Casus Wetenschappelijke Integriteit

2024

Schending van de Wetenschappelijke Integriteit door het niet juist omgegaan met de toedeling van (co)auteurschappen - ongegrond

Universiteit Maastricht

PROCESVERLOOP

Klager heeft tweemaal, op 14 en 15 juni 2023, een klachtenformulier opgestuurd aan de vertrouwenspersoon. De vertrouwenspersoon heeft de klachten op 4 augustus 2023 doorgestuurd aan de CWI. De CWI heeft de ontvangst van de klachten op 7 september 2023 bevestigd aan klager en laten weten dat de klachten voorlopig ontvankelijk zijn verklaard. Tevens heeft de CWI gewezen op de vertrouwelijkheid van de procedure; daarbij is vermeld dat klager conform de klachtenregeling geheimhouding is verschuldigd over de inhoud van de klacht en de informatie die in verband met de klacht of de procedure bekend is geworden.

De CWI heeft beklaagde op 7 september 2023 geïnformeerd over de jegens hem ingediende klachten en beklaagde in de gelegenheid gesteld binnen drie weken een verweerschrift in te dienen.

Ook beklaagde is gewezen op de geheimhoudingsplicht.

Op 27 september 2023 heeft beklaagde een verweerschrift ingediend. De CWI heeft het verweerschrift op 13 oktober 2023 aan klager verzonden en hem in de gelegenheid gesteld binnen een week een schriftelijke reactie te geven op het verweerschrift. Klager heeft op 20 oktober 2023 zijn reactie bij de CWI ingediend. De CWI heeft de ontvangst daarvan op 25 oktober 2023 bevestigd en klager uitgenodigd voor een hoorzitting op 28 november 2023.

De CWI heeft beklaagde op 25 oktober 2023 in de gelegenheid gesteld te reageren op de schriftelijke reactie van klager en hem uitgenodigd voor een hoorzitting op 28 november 2023. Beklaagde heeft op 1 november 2023 zijn reactie ingediend.

De CWI heeft op 28 november 2023 een hoorzitting gehouden, waarbij partijen in de gelegenheid zijn gesteld op vragen vanuit de Commissie en op elkaars standpunten te reageren.

Klager is in persoon verschenen. Beklaagde is in persoon verschenen en heeft zich laten bijstaan door de beleidsmedewerker van de faculteit.

Het conceptverslag van de hoorzitting is toegezonden aan klager en beklaagde, die aan de CWI kenbaar konden maken of daarin in hun ogen feitelijke onjuistheden stonden. Met inachtneming van hun reacties heeft de CWI het verslag vastgesteld.

Hieronder geeft de CWI een samenvatting van wat zij, gegeven de stukken en de mondelinge behandeling van de klachten, in het kader van haar taak ziet als de essentie van de ingediende klachten en het verweer, waarna de CWI haar beoordeling en advies presenteert.

SAMENVATTING VAN DE DOOR KLAGER INGEDIENDE KLACHTEN

Klager heeft op 14 juni 2023 een klacht ingediend tegen beklaagde wegens veronderstelde schending van de wetenschappelijke integriteit. Deze klacht heeft betrekking op twee artikelen waarvan klager stelt dat door beklaagde niet juist is omgegaan met de toedeling van (co)auteurschappen. De klacht moet in samenhang worden gelezen met de klacht die klager op 15 juni 2023 tegen beklaagde heeft ingediend. Deze tweede

klacht heeft betrekking op de begeleiding van een [functie/rol] aan de universiteit door klager en beklagde gezamenlijk en de verdeling van de rollen van promotor en co-promotoren in het kader van het doctoraat.

Klacht met betrekking tot doctoraat

Klager heeft in de periode 2011-2015 samen met beklagde een doctoraatsstudent begeleid gebaseerd op projectmiddelen die zij samen hadden verworven. In die tijd waren zowel klager als beklagde universitair docent zonder ius promovendi, dus zonder promotierechten. In oktober 2013 is klager naar een andere universiteit vertrokken en zijn het project en de samenwerking voortgezet, waarbij de andere universiteit een geldbedrag heeft gekregen. Bij de andere universiteit kreeg klager wel promotierechten. Eind 2014 is volgens klager door beklagde beslist dat niet klager maar hoogleraar promotor zou worden, zonder dat hoogleraar als begeleider bij het project betrokken zou zijn geweest. Klager werd gevraagd dit te accepteren en het project te steunen als tweede co-promotor. Daar was klager niet mee akkoord, omdat hoogleraar in zijn ogen nooit betrokken is geweest bij het project en ook geen co-auteur is van het eindrapport of van artikelen die tijdens het doctoraat zijn gepubliceerd.

Klager heeft toen aan beklagde laten weten dat het niet acceptabel is dat werk aan iemand wordt toegekend zonder dat iemand dat werk heeft verricht. Volgens klager heeft beklagde de [functie/rol] onder druk gezet en hem geadviseerd artikelen, waarvan klager co-auteur was, zonder toestemming van klager in het doctoraat te gebruiken. Ook moest de [functie/rol] per e-mail verklaren dat hij akkoord ging met het voorstel van beklagde. Klager stelt dat beklagde hem van de promotorlijst heeft geschrapt omdat hij niet precies deed wat hij wilde. Dit heeft naar zijn oordeel gevolg gehad voor de carrière van klager, omdat hij in 2019 niet bevorderd werd omdat de bevorderingscommissie oordeelde dat er een gebrek aan zelfstandig begeleidingswerk was.

Klacht met betrekking tot artikelen

Voorts voert klager aan dat hij in 2013 samen met beklagde aan een artikel heeft gewerkt dat was gebaseerd op zijn voorstel voor data-analyse. Hij heeft samen met beklagde het design en de analysemethodes bedacht en ook heeft klager een inhoudelijke bijdrage geleverd op vergaderingen.

Na bovenstaande gebeurtenissen over het doctoraat heeft beklagde klager echter geschrapt als co-auteur en het artikel, na enkele wijzigingen, met beklagde als enige auteur ingediend. Daarnaast hebben de wijzigingen volgens klager geleid tot onjuiste statistische analyses. Klager werd, zonder zijn instemming, in een auteursnotitie bedankt en daardoor kan volgens klager de indruk worden gewekt dat hij akkoord zou zijn met het artikel. Klager stelt dat beklagde later heeft beweerd dat klager akkoord is gegaan met zijn beslissing het artikel alleen te publiceren. Deze gang van zaken heeft bij klager geleid tot schade, omdat zijn intellectueel werk niet is erkend en hij verantwoordelijk is gemaakt voor een foutieve analyse. Klager verzoekt om een schadevergoeding van € 25.000,-.

Daarnaast zou beklagde in 2016 klager hebben benaderd om co-auteur te worden van een vervolgpaper, die dezelfde analyses gebruikte als het artikel uit 2013. Dit kwam echter met de beperking dat klager alleen co-auteur kon worden als hij geen opmerkingen over het manuscript had. Omdat klager geen andere keuze had – wilde hij nog een publicatie over zijn werk in 2013/2014 hebben – heeft klager toestemming gegeven. Daarop zou beklagde hebben aangegeven dat hij klager als co-auteur zou schrappen als hij niet precies zou doen wat hij wilde.

Klager vernam verder niets totdat hij in mei 2017 vernam dat er een auteur was toegevoegd en zonder zijn medeweten een herziening was ingediend. Beklagde wilde klager echter niet inlichten over de identiteit van de andere auteur. Hoewel het achterhouden van namen van auteurs in het algemeen niet acceptabel is, ging het klager er vooral om dat hij niet samen met hoogleraar co-auteur zou zijn. Klager nam daarom contact op met het publicerend tijdschrift. Het bleek om dr. [naam] te gaan. Na overleg over het auteurschap stelde beklagde ineens voor om dr. [naam] te schrappen als auteur. Klager stelde voor om te publiceren als [naam], ook om te zien hoe beklagde 'de eerste keer zou reageren als hij een nadeel zou hebben'. Omdat dit voor beklagde niet acceptabel was, stopte hij het proces van publicatie van de paper volledig. Klager heeft uiteindelijk geen credit gekregen voor zijn bijdragen.

Schending wetenschappelijke integriteit

Volgens klager heeft beklaagde de basisprincipes 'eerlijkheid', 'transparantie' en 'verantwoordelijkheid' niet nageleefd, en de normen 30,31,32,33,56 en 57 uit de Nederlandse Gedragscode Wetenschappelijke Integriteit geschonden:

Ook gaat het gedrag van beklaagde volgens klager in tegen standaard 8.12 uit de Ethical Principles of Psychologists and Code of Conduct van de American Psychological Association:

8.12 Publication Credit

(...)

b) Principal authorship and other publication credits accurately reflect the relative scientific or professional contributions of the individuals involved, regardless of their relative status. Mere possession of an institutional position, such as department chair, does not justify authorship credit. Minor contributions to the research or to the writing for publications are acknowledged appropriately, such as in footnotes or in an introductory statement.

SAMENVATTING VAN HET VERWEER VAN BEKLAAGDE

Verweer met betrekking tot het doctoraat

Beklaagde geeft aan dat in 2010 een project is geïnitieerd in samenwerking met en gesubsidieerd door [naam] en dat beklaagde onder meer door hoogleraar was benaderd om aan het project mee te werken. Bij de ontwikkeling van het onderzoeksvoorstel is klager betrokken, waarna het voorstel in juli 2010 is ingediend met beklaagde, klager en hoogleraar als auteurs. In januari 2011 werd een PhD-kandidaat aangesteld. Omdat klager en beklaagde universitair docenten waren, zijn, naar zijn oordeel in overeenstemming met het destijds geldende universiteitsbeleid hieromtrent, hoogleraar als promotor en beklaagde en klager als copromotoren en dagelijkse supervisors aangesteld. Het was volgens beklaagde vanaf het begin duidelijk dat hij en klager de co-promotoren en dagelijkse begeleiders van de [functie/rol] zouden zijn. Ook was duidelijk dat hoogleraar de promotor zou zijn, omdat hij hoogleraar [werkveld] was en het hoofd van de afdeling waar zowel klager, beklaagde als de [functie/rol] werkten, en betrokken was bij de totstandkoming van het project en de aanstelling van de [functie/rol]. Het was volgens beklaagde ook voor de [functie/rol] vanaf het begin duidelijk dat hoogleraar de promotor zou zijn. Wel werkten beklaagde, klager en de [functie/rol] vrij onafhankelijk van hoogleraar aan het schrijven van projectrapporten en het voorbereiden van publicaties, hetgeen de reden was dat hoogleraar afzag van co-auteurschap bij publicaties. Beklaagde meldt dat hoogleraar op de hoogte werd gehouden van de voortgang van het project en de promotie, en dat de [functie/rol] daarnaast af en toe advies vroeg aan hoogleraar.

De stelling van klager dat beklaagde zou hebben besloten om hoogleraar tot hoofdpromotor te maken zonder dat hij als begeleider betrokken is geweest kan beklaagde niet volgen. Volgens beklaagde doet klager een aantal onjuiste beweringen, namelijk dat klager vanaf het begin hoofdpromotor zou zijn, dat hoogleraar nooit betrokken zou zijn geweest en dat beklaagde in een positie was om beslissingen te nemen over toedeling van de rollen van promotor en copromotor. Want, zo meldt beklaagde, klager kon als universitair docent geen promotor worden, hoogleraar was wel betrokken en had regelmatig contact met de [functie/rol] en adviseerde over het project en het promotietraject, en beklaagde heeft pas sinds 2020 promotierechten. Dit houdt ook in dat beklaagde niet in de positie was om personen toe te voegen of te verwijderen als promotor of co-promotor.

Beklaagde stelt dat hij de [functie/rol] nooit onder druk heeft gezet met een 'plan' om hoogleraar aan te stellen als promotor, en dat het gebruikelijk is dat een [functie/rol] artikelen schrijft tijdens het doctoraat en de begeleiders als co-auteur opneemt. Als klager van mening zou zijn geweest dat hij niet als co-auteur op deze artikelen had moeten worden geplaatst dan wel dat de artikelen niet voor de promotie hadden mogen worden gebruikt, had klager dat in zijn ogen op dat moment moeten aangeven.

Klager is uiteindelijk niet opgenomen als co-promotor van het proefschrift van de [functie/rol].

Volgens beklaagde heeft klager de formulieren om als co-promotor te worden aangewezen niet ondertekend, en beklaagde en de [functie/rol] e-mails gestuurd en op hun zakelijke en privételefoons gebeld met het voorstel om hem als promotor aan te wijzen. Ook probeerde klager hoogleraar ertoe te bewegen om klager promotor te maken. Klager gaf aan dat er maar voor hem ondertekend moest worden of anders dat zijn naam verwijderd zou moeten worden. Omdat de deadline voor het ondertekenen verstreek, is klager door de decaan van de faculteit en hoogleraar van de formulieren geschrapt.

Daarnaast heeft klager geprobeerd om het project naar de andere universiteit te verplaatsen om de promotie zonder hoogleraar te realiseren, met klager als promotor. De [functie/rol] wenste echter aan de universiteit te promoveren en heeft de via e-mail en telefonisch voorgelegde verzoeken geweigerd. Beklaagde voelde zich behoorlijk geïntimideerd door alle beschuldigingen en verzoeken die hem tussen november 2014 en maart 2015 van klager via telefoon en e-mail bereikten.

Verweer met betrekking tot artikelen

Beklaagde geeft aan dat klager inderdaad het idee heeft geuit om [methode] te gebruiken voor data-analyse. Met toepassing van dat idee heeft beklaagde twee artikelen samen met klager gepubliceerd, voordat het betreffende artikel uit 2016 werd gepubliceerd. Volgens beklaagde gebruikten ook andere onderzoekers deze methode en is deze geen exclusief idee van klager, en zou het daarom disproportioneel zijn om klager in alle opvolgende artikelen als co-auteur op te nemen. Beklaagde stelt dat klager geen bijdrage heeft geleverd aan het artikel uit 2016 die co-auteurschap zou rechtvaardigen, omdat dit artikel is gebaseerd op gegevens die zijn verzameld zonder betrokkenheid van klager, en hij de data analyseerde zonder input van klager. Beklaagde heeft na een suggestie van een reviewer en de editor in de herziene versie wel een coderingsschema gebruikt dat in lijn is met wat in eerdere artikelen (met klager als co-auteur) is toegepast, maar het artikel is volgens hem zonder betrokkenheid van klager tot stand gekomen.

Het bevreemdt beklaagde dat klager niet eerder dan juli 2017 zijn ongenoegen heeft geuit over het artikel, zeker aangezien hij tijdens een conferentie in 2015 door hem is gefeliciteerd met de studie, met hem heeft geluncht en ook na de conferentie meerdere e-mailwisselingen met hem heeft gehad.

Als klager problemen had met het co-auteurschap dan had hij dat eerder dan juli 2017 al kunnen aangeven. Wat betreft de auteursnotitie in het artikel uit 2016 geeft beklaagde aan dat hij klager heeft bedankt omdat hij hem in het verleden heeft geadviseerd over het gebruik van de analysemethode. In het algemene dankwoord (Furthermore, I would like to express my gratitude to klager (...) for advice and helpful suggestions during different stages of this research project) wordt klager niet gekoppeld aan de analysemethode, zodat volgens beklaagde niet de indruk kon ontstaan dat hij de analyse had goedgekeurd of voor het artikel inhoudelijk medeverantwoordelijk was.

Over het artikel waarvoor het werk begon in 2013 en dat uiteindelijk nooit is gepubliceerd, geeft beklaagde aan dat hij voor het artikel advies kreeg van klager over data-analyses en dat hij klager co-auteurschap heeft aangeboden en hem in een abstract heeft opgenomen om zijn bijdrage te erkennen. Klager gaf daarop aan het aan beklaagde over te laten om hem al dan niet als coauteur op te nemen. Beklaagde zag echter geen reden om hem niet als co-auteur te vermelden. Beklaagde heeft vervolgens zonder bijdrage van klager het manuscript geschreven en hem in september 2016 de finale versie toegestuurd en co-auteurschap aangeboden. Er was voor publicatie wel een strakke deadline. Omdat de samenwerking met klager steeds lastiger werd – gelet op de hele situatie rondom het doctoraat – en beklaagde daarom elke interactie met hem tot het absolute zakelijke minimum wilde beperken, heeft beklaagde de beperking gesteld dat klager alleen de finale versie zou zien en niet bij een revisie betrokken zou worden, waarmee klager naar zijn zeggen akkoord ging. In 2017 kwam een verzoek om een revisie, waarna beklaagde overleg heeft gehad met dr. [naam]. Daarom wilde hij dr. [naam] toevoegen als co-auteur, maar volgens klager moest hij daarvoor toestemming geven. Klager gaf na ontvangst van het gereviseerde manuscript echter geen toestemming om het artikel in te dienen met toevoeging van dr. [naam]. Vervolgens heeft er overleg plaatsgevonden in [plaats] en is – volgens beklaagde op aangeven van dr. [naam] zelf – het voorstel gedaan om dr. [naam] niet als co-auteur op te nemen, maar in de acknowledgment te noemen; waarmee het dus niet zo is dat dr. [naam], zoals klager stelt, is geschrapt als auteur. Klager is daarna in de gelegenheid gesteld om een reactie

te geven op het manuscript, maar klager kwam daarbij met de eis om als eerste auteur te worden aangemerkt. Beklaagde kon zich hier niet in vinden omdat hij klager's bijdrage ten opzichte van die van hem klein achtte. Volgens beklagde was het voorstel van klager een schending van de wetenschappelijke integriteit. Het artikel is uiteindelijk niet gepubliceerd.

Beklaagde heeft naar eigen zeggen zowel de Gedragscode uit 2018 als de Nederlandse Gedragscode Wetenschapsbeoefening uit 2004 (die toen gold) niet geschonden.

BEOORDELING

De CWI ziet zich gesteld voor de vraag of klager voldoende bewijs heeft geleverd om vast te stellen dat sprake is van schending van de wetenschappelijke integriteit door beklagde, in het bijzonder schending van de normen uit de Gedragscode met nummers 30, 31, 32, 33, 56 en 57.

Overwegingen met betrekking tot doctoraat

De CWI stelt vast dat klager zich erover beklagt dat beklagde niet klager, maar hoogleraar had aangewezen als promotor voor het promotieproject van de [functie/rol]. Klager kreeg de rol van tweede co-promotor toegewezen, maar was hiermee niet akkoord en is uiteindelijk door de decaan van de promotorlijst geschrapt. Volgens beklagde was hij niet in de positie om personen aan de promotorlijst toe te voegen of ervan te verwijderen. Zowel beklagde als klager hadden geen promotierechten en hoogleraar, die bij de totstandkoming van het project betrokken was, is aangewezen als promotor.

Volgens de CWI volgt uit het promotiereglement 2013, dat ten tijde van de gebeurtenissen waarover wordt geklaagd van toepassing was, dat een promovendus ten minste twee (co-)promotoren moet hebben, waarvan tenminste één promotor (artikel 9, eerste lid). Ingevolge het tweede lid van artikel 9 kan als promotor worden aangewezen een hoogleraar aan de universiteit of een andere Nederlandse of buitenlandse universiteit, een bijzonder hoogleraar aan een Nederlandse universiteit die bevoegd is het ius promovendi uit te oefenen dan wel een hoogleraar van een levensbeschouwelijke universiteit of Open Universiteit. Als een hoogleraar aan een buitenlandse universiteit wordt aangewezen als promotor, wordt daarnaast een hoogleraar aan de universiteit aangewezen als eerste promotor. Naast de promotor kunnen één of twee co-promotoren worden aangewezen. Dit kan eenieder zijn die gepromoveerd is, deskundig is op het wetenschapsgebied waarop het proefschrift betrekking heeft, geen hoogleraar is of geen hoogleraar is die bevoegd is het ius promovendi uit te oefenen, en daadwerkelijk een deel van het onderzoek heeft begeleid (artikel 17).

Het is de CWI gebleken dat zowel klager als beklagde bij het aanvangen van het promotieproject niet in aanmerking kwamen voor de rol van promotor. Zij waren geen hoogleraar die bevoegd is het ius promovendi uit te oefenen. Het komt de CWI niet onbegrijpelijk over dat hoogleraar is aangewezen als promotor, zeker gelet op zijn betrokkenheid bij het project en het feit dat hij het hoofd was van de afdeling waar klager, beklagde en de [functie/rol] werkten.

Gelet op de rol die beklagde had als co-promotor is de CWI van oordeel dat hij niet zelf bevoegd was om promotoren aan te wijzen of te schrappen. Over de vraag in welke mate hoogleraar betrokken was bij de inhoudelijke begeleiding van de promovenda verschillen klager en beklagde van inzicht, maar beantwoording van die vraag is niet relevant waar het gaat om de wetenschappelijke integriteit van beklagde.

[situatie] en was hij volgens het doctoraatsreglement van de faculteit bevoegd om promotor te zijn. Er is volgens de Commissie uit de stukken en hetgeen ter zitting is gebracht echter niet gebleken dat er een afspraak was om het promotieproject naar de andere universiteit te halen en dat klager zou worden aangewezen als promotor. Er is een betaling gedaan van € 10.000,- maar niet is gebleken dat dit verband hield met een eventuele transitie van de promotie van de universiteit naar de andere universiteit. Het valt volgens de CWI niet aan beklagde te wijten dat genoemde transitie niet heeft plaatsgevonden en klager om die reden geen promotor is geworden, nog los van de vraag of deze transitie destijds wenselijk en mogelijk was.

Klager heeft er uiteindelijk zelf toe bijgedragen dat hij niet op de promotorlijst is verschenen bij het promoveren van de [functie/rol]. Klager heeft de daarvoor vereiste formulieren niet tijdig ondertekend, waarna hij door de decaan van de faculteit niet als copromotor is toegevoegd. Ook dit is niet aan beklagde te wijten.

Met betrekking tot de klachten van klager over het doctoraat oordeelt de CWI dan ook dat geen sprake is van een of meerdere schendingen van de wetenschappelijke integriteit door beklagde. De CWI beoordeelt de klacht van klager met betrekking tot het doctoraat als ongegrond.

Overwegingen met betrekking tot de artikelen

De klacht met betrekking tot de artikelen ziet op twee elementen:

1) het door beklagde niet toekennen van het co-auteurschap van het artikel dat uiteindelijk als [publicatie] is gepubliceerd en

2) de wijze van omgaan met auteurschappen bij het artikel [publicatie] dat uiteindelijk niet is gepubliceerd. Volgens de CWI heeft klager onvoldoende aannemelijk gemaakt dat zonder zijn bijdrage in de data-analyse het eerstgenoemde artikel niet tot stand had kunnen komen en dat klager een wezenlijke bijdrage aan het artikel heeft geleverd. De CWI acht niet bewezen dat de bijdrage van klager in de data-analyse specifiek voor het artikel [publicatie] is gebruikt. Duidelijk is wel dat klager's inzet essentieel heeft bijgedragen aan de totstandkoming van twee andere artikelen, waarbij klager als co-auteur is opgenomen. Dit was vóór de totstandkoming van het artikel [publicatie].

Wat betreft de auteursnotitie (author's note) blijkt uit standaard 8.12 uit de Ethical Principles of Psychologists and Code of Conduct van de American Psychological Association niet dat het verplicht is om instemming te vragen om iemand op te nemen in de author's note of acknowledgment. Het International Committee of Medical Journal Editors (ICMJE) vermeldt daarover het volgende:

(...)

Because acknowledgment may imply endorsement by acknowledged individuals of a study's data and conclusions, editors are advised to require that the corresponding author obtain written permission to be acknowledged from all acknowledged individuals.”.

Het wordt volgens het ICMJE dus wel geadviseerd om toestemming te vragen, maar een auteur is hiertoe niet verplicht. Beklaagde heeft ter zitting wel erkend dat hij inziet dat het beter was geweest als hij klager hierover had benaderd. Het opgenomen worden in de author's note of acknowledgment betekent volgens de CWI – anders dan klager stelt – niet dat dit ertoe leidt dat diegene verantwoordelijk kan worden gehouden voor eventuele fouten in het artikel. Dat is pas het geval bij co-auteurschap en daar is in het artikel [publicatie] geen sprake van.

Naar aanleiding van de opvatting van klager dat er sprake zou zijn van fouten in de uiteindelijke analyse merkt de CWI aanvullend op dat, los van het gegeven dat hierover op grond van de aangeleverde informatie geen eindoordeel geveld kan worden, het punt of hier al dan niet sprake is van een al dan niet correcte analyse dan wel dat er verschillende benaderingen mogelijk zijn een inhoudelijke discussie betreft en geen kwestie van wetenschappelijke integriteit.

Over het artikel [publicatie], dat uiteindelijk niet is gepubliceerd, stelt de CWI vast dat klager bij dit artikel een wezenlijke bijdrage had geleverd die dan ook leidde tot co-auteurschap zoals aangeboden door beklagde. De CWI kan echter niet met zekerheid vaststellen wat zich vervolgens inzake dit artikel precies heeft voorgedaan. Wel is duidelijk dat klager beperkt de mogelijkheid kreeg om inhoudelijk te reageren alvorens het artikel ter publicatie werd ingediend, dat hij in eerste instantie niet werd betrokken bij de reactie op het verzoek om revisie, en dat beklagde zich daarvoor heeft gewend tot dr. [naam], die in zijn ogen vervolgens voor een co-auteurschap in aanmerking kwam.

De CWI kan zich voorstellen dat klager er kritisch op reageerde dat niet hij, maar iemand anders bij de revisie bleek te zijn betrokken die – voor zover bekend bij klager – niet eerder bij het artikel betrokken was, en dat deze persoon zonder overleg met klager een co-auteurschap was aangeboden. Na overleg hierover

is voorgesteld dr. [naam] niet als co-auteur op te nemen, maar in een acknowledgment te vermelden, hetgeen volgens de CWI een redelijk voorstel was. Voorts heeft klager in tweede instantie, naar het oordeel van de CWI terecht, alsnog op de essenties van het gereviseerde manuscript kunnen reageren. Het bevreemdt de CWI echter dat klager vervolgens de eis stelde om hem als eerste auteur op te nemen, terwijl het artikel grotendeels van de hand van beklaagde kwam.

De CWI concludeert dat klager na onderling overleg uiteindelijk de mogelijkheid heeft gekregen om op de gereviseerde versie van het wetenschappelijk product te reageren, en hij was wegens zijn wezenlijke bijdrage als beoogd co-auteur opgenomen. Het zou volgens de CWI echter op zijn plaats zijn geweest als beklaagde klager eerder had betrokken bij het voorbereiden van het artikel, het raadplegen van dr. [naam], en het al dan niet toekennen van een co-auteurschap aan dr. [naam]. Maar gegeven de complexe en stressvolle context - waarin sprake was van een naar het oordeel van de CWI ernstig verstoorde relatie met klager - acht de CWI voor het feit dat het pas in tweede instantie tot substantieel overleg kwam de kwalificatie schending van de wetenschappelijke integriteit door beklaagde niet proportioneel, en derhalve niet aan de orde.

Samenvattend is de Commissie voor beide artikelen van oordeel dat de klacht van klager ongegrond is.

ADVIES

De CWI adviseert het College van Bestuur om de klachten van klager jegens beklaagde van 14 en 15 juni 2023 ongegrond te verklaren.

AANVANKELIJK OORDEEL

In zijn aanvankelijk oordeel heeft het College van Bestuur het CWI-advies integraal overgenomen en de klachten over beklaagde ongegrond verklaard.

LOWI-ADVIES

Het Landelijk Orgaan Wetenschappelijke Integriteit verklaart op 11 juli 2024 het verzoek van klager ongegrond en adviseert het College van Bestuur de klacht definitief ongegrond te verklaren.

DEFINITIEF OORDEEL / BESLUIT

Op 12 juli 2024 heeft het College van Bestuur besloten om, gelet op het aanvankelijk oordeel alsmede het LOWI-advies, de klachten van klager jegens beklaagde van 14 en 15 juni 2023 definitief ongegrond te verklaren.